

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: Q.V.D., narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Daliborem Lípou
sídlem Vyšehradská 702/12, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2019, č. j. MV-33258-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované,

kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019, č. j. OAM-2613-5/ZM-2019, jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že správní orgány nesprávně aplikovaly a vyložily § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a zároveň žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vylicil důvody na jeho vůli nezávislé, které mu zabránily ve včasném podání žádosti. Žalobce bohužel z důvodu vlastní nepozornosti, nezkušenosti a nedokonalé znalosti českého práva promeškal lhůtu k podání žádosti o prodloužení platnosti své zaměstnanecké karty. Žalobce argumentoval svým dosavadním bezproblémovým pobytem na území a tím, že žalobce splňuje veškeré podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty (zaměstnavatel s ním počítá na stejnou pracovní pozici, na které působil na základě dosavadního povolení, což doložil uzavřenou pracovní smlouvou). Žalobce byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl jeho žádosti vyhovět také s přihlédnutím k současné situaci na trhu práce, kdy počet volných pracovních míst převyšuje počet uchazečů o zaměstnání a kdy v České republice je dlouhodobě nejnížší nezaměstnanost v Evropské unii. Žalobce vyjádřil názor, že v rámci správního uvážení mohly správní orgány jeho opomenutí prominout, neboť překážku na vůli cizince nezávislou by mohla představovat též dílčí neznalost obsáhlé a složité právní úpravy, a to zejména v situaci, kdy cizinec je v České republice krátkou dobu a ani nezná český jazyk. Aplikace zásady *ignorantia iuris non excusat* je v dnešní době v důsledku překotné normotvorby limitována, protože současný právní řád je natolik komplikovaný, že není v silách právníka, natož laika a tím spíše nově přicestovalého cizince, znát dokonale veškerou právní úpravu, nehledě na velmi časté změny zákonů v důsledku jejich novelizací.
3. Žalobce dále s odkazem na rozhodovací činnost Ústavního soudu namítl přepjatý formalismus v rozhodování správního orgánu I. stupně a žalovaného správního orgánu, když správní orgány měly postupovat tak, aby výsledkem jejich rozhodovací činnosti bylo spravedlivé rozhodnutí. Žalobce dodal, že orgány veřejné moci musí zmírnit tvrdost striktního a doslovného uplatňování právního předpisu, které může vést až k přepjatému formalismu. Žalobce shrnul, že správní orgány měly přihlédnout k jeho bezproblémové pobytové minulosti, k současné situaci na trhu práce, kdy počet volných pracovních míst převyšuje počet uchazečů o zaměstnání a kdy v České republice je dlouhodobě nejnížší nezaměstnanost v Evropské unii, a také k tomu, že zaměstnavatel žalobce má zájem nadále žalobce na stejné pozici zaměstnávat.
4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí

avedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky.

6. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

7. Žalobce v replice uvedl, že trvá na své žalobní argumentaci, která nebyla vyjádřením žalované k žalobě vyvrácena.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je nedůvodná.
11. V posuzované věci bylo prvoinstančním rozhodnutím rozhodnuto, že se řízení se podle § zastavuje podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Toto zákonné ustanovení stanoví, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
12. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců dne 15. 1. 2019, přestože byla žalobci zaměstnanecká karta udělena s dobou platnosti od 15. 6. 2017 do 30. 11. 2018.
13. Prvoinstančním rozhodnutím došlo k procesnímu skončení věci, aniž by se správní orgány věcně zabývaly žádostí žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, proto se soud zabýval pouze tím, zda zde byly či naopak nebyly důvody pro zastavení řízení. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla podána po uplynutí lhůty k jejímu podání dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Spor byl pouze o to, zda byla zákonná lhůta k podání žádosti prodloužena podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
14. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že zabrání-li včasnému podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Důvody pro pozdější podání žádosti je cizinec povinen

ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.

15. V posuzované věci podal žalobce spolu se žádostí o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty i žádost o prominutí zmeškání lhůty podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, již odůvodnil vlastní nepozorností, nezkušeností a nedokonalou znalostí českého práva, přičemž odkázal na svůj dosavadní bezproblémový pobyt na území České republiky a současnou situaci na trhu práce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že tyto důvody nelze považovat za důvody nezávislé na vůli žalobce a odkázal na zásadu, že neznalost zákona neomlouvá. Žalovaná toto posouzení v napadeném rozhodnutí aprobovala a dodala, že situace na trhu práce je irelevantní.
16. Soud předznamenává, že popsanou právní úpravu vykládá tak, že jedinou výjimkou, pro kterou lze stanovenou lhůtu k podání žádosti překročit, je situace, kdy včasnému podání žádosti zabránily důvody na vůli cizince nezávislé. Otázka existence či neexistence důvodů na vůli cizince nezávislých bránících včasnému podání žádosti je otázkou, kterou jsou správní orgány povinny řešit v rámci rozhodnutí o zastavení řízení, neboť k zastavení řízení může dojít pouze tehdy, pokud je žádost opožděná a nejsou zde včasné uplatněné relevantní důvody předvídané zákonem.
17. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní důvody.
18. V prvé řadě šlo o to, že měly cizinecké orgány žádosti žalobce vyhovět vzhledem k dosavadnímu bezproblémovému pobytu žalobce na území ČR, naplnění podmínek pro prodloužení zaměstnanecké karty a situaci na trhu práce. Žalobce argumentoval tím, že překážkou na jeho vůli nezávislou, odůvodňující opožděné podání žádosti, byla vlastní nepozornost, nezkušenost a nedokonalá znalost českého práva a českého jazyka.
19. Tato žalobní námitka není důvodná.
20. Nejprve je nutno zdůraznit, že jediným zákonným kritériem pro posouzení včasnosti žádosti jsou tvrzené (příp. prokázané) důvody nezávislé na vůli žalobce, které mu zabránily žádost včas podat. Za důvod nezávislý na vůli žalobce lze považovat jen skutečnosti, jež žalobce nemohl svým jednáním ani vůlí ovlivnit, které žalobci objektivně bránily podat žádost včas.
21. Z výše uvedeného výkladu je zřejmé, že z podstaty věci skutečností nezávislou na vůli žalobce, která mu zabránila podat včasnou žádost, nemůže být žalobcem tvrzená vlastní nepozornost, nezkušenost a nedokonalá znalost českého práva a českého jazyka. Nepozornost, nezkušenost a neznalost jsou kategorie, které žalobce svou vůlí nepochybně ovlivnit mohl. Žalobcem tvrzené důvody opožděnosti žádosti tudíž nejsou důvody nezávislé na vůli žalobce.
22. Pokud jde o to, že žalobce se domáhá toho, aby správní orgány přihlédly k jeho dosavadnímu bezproblémovému pobytu na území ČR a situaci na trhu práce, domáhá se postupu, který by byl v rozporu se zákonem, když žádné z těchto skutečností nejsou důvody, které by žalobci bránily podat včasnou žádost. Nepřípadnou je i námitka žalobce, že správní orgány měly přihlédnout k tomu, že žalobce splňuje podmínky pro prodloužení zaměstnanecké karty – předmětem řízení je procesní rozhodnutí o zastavení řízení, v němž o věcné posouzení žádosti žalobce nešlo. Napadené rozhodnutí žalovaného je tedy postaveno na správném závěru, že řízení o předmětné žádosti žalobce bylo nutno zastavit, protože podle ustanovení odst. 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byla žádost podána v době, kdy k tomu žalobce nebyl oprávněn. Soud shrnuje, že výklad zákona (§ 47 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.)

správními úřady obou stupňů shledal soud v souladu se zákonem a plně se s ním ztotožnil.

23. Druhou žalobní námitkou bylo, že je napadené rozhodnutí zatíženo přepjatým formalismem s odkazy na rozhodnutí Ústavního soudu.
24. Soud proto zkoumal, zda je napadené rozhodnutí zatíženo namítaným přepjatým formalismem, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Výrazem přepjatého formalismu nemůže být postup správního orgánu, kdy dodržuje zákon, když jde naopak o postup souladný s § 2 odst. 1 spr. ř. Postupoval-li žalovaný důsledně podle zákona, nelze mu nic vytknout. Odkaz žalobce na (v žalobě uvedená) rozhodnutí Ústavního soudu není přiléhavý, protože rozhodnutí žalovaného se nijak nepříčí účelu zákona, historii jeho vzniku a jeho systematické souvislosti. Žalobce ostatně ani konkrétně netvrdí, jak se měl postup žalovaného přičít uvedeným cílům. Pokud se tedy žalobce dovolává toho, aby správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, je jeho požadavek nepřijatelný.
25. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

26. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu